

Zgromadzenie Misjonarzy Świętej Rodziny

**Dokument Końcowy
XIII Kapituły Generalnej
Misjonarzy Świętej Rodziny**

Rzym 2013

*Tłumaczenie z języka włoskiego
i przygotowanie do druku:*

Ks. Bogdan Mikutra MSF

Rzym, 22.10.2013

Do wszystkich Misjonarzy Świętej Rodziny

Drodzy Współbracia,
w imieniu wszystkich członków XIII Kapituły Generalnej Misjonarzy Świętej Rodziny, pozdrawiam Was w Jezusie, Maryi i Józefie i dziękuję Wam z serca za Wasze wsparcie modlitewne i za Waszą bliskość w czasie tych trzech tygodni października 2013 r.

Przeżyliśmy wspólnie Rok Kapitulny, który zakończył się właśnie przeżywaniem Kapituły Generalnej. W czasie tego Roku odczuwaliśmy zaangażowanie i zainteresowanie wielu z Was, którzy teraz oczekujecie decyzji i wskazówek, dotyczących przyszłości naszego Zgromadzenia.

Jak wiecie, Kapituła jest „...najwyższą, nadzwyczajną i decydującą instancją” (K 106), której zadaniem jest zbadać sytuację Zgromadzenia i powziąć konieczne środki (patrz K 111). Zbadaliśmy sytuację naszego Zgromadzenia i podjęliśmy pewne decyzje, z nadzieją, że dadzą nowy poryw i nową moc naszej misji.

Drodzy Współbracia, przesyłamy Wam „Dokument Końcowy XIII Kapituły Generalnej Misjonarzy Świętej Rodziny” zapraszając Was do jego lektury osobistej i wspólnotowej. Jest to dokument wypracowany przez wszystkich członków kapituły i opiera się na refleksjach

i wskazówkach otrzymanych od Was, z naszych prowincji. Jesteśmy świadomi, że nie zgłębiliśmy wszystkich problemów i kwestii, ale staraliśmy się zrobić jak najlepiej to, co mogliśmy. Współbracia – uczestnicy kapituły wyjechali z Rzymu z wielką nadzieją, że ten dokument będzie zrozumiany, zgłębiony, współdzielony i zastosowany w życiu. Aby to uczynić, musimy go przeczytać, a więc DOBREJ LEKTURY!

Niech Święta Rodzina oświeci nas, strzeże nas i prowadzi w naszej misji.

W imieniu Współbraci będących na Kapitulie i w imieniu nowego Zarządu Generalnego

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Michalski Edmund MSF', written in a cursive style.

Ks. Edmund Jan Michalski MSF
Przełożony Generalny

DOKUMENT KOŃCOWY
XIII KAPITUŁY GENERALNEJ
MISJONARZY ŚWIĘTEJ RODZINY
Rzym 2013

WPROWADZENIE

1. My, Misjonarze Świętej Rodziny, przeżywaliśmy w czasie XIII Kapituły Generalnej głębokie doświadczenie braterstwa i komunii, które pozwoliło nam przekroczyć granice Prowincji i języków. Po tych trzech tygodniach modlitwy, słuchania, refleksji i rozeznawania, mamy radość podzielenia się ze wszystkimi współbraćmi niektórymi owocami, dojrzałymi w czasie tej kapituły.
2. W świetle głównego tematu naszej kapituły – *być Misjonarzami Świętej Rodziny dzisiaj* – staraliśmy się zebrać i zinterpretować znaki naszych czasów, aby dojść, jako Zgromadzenie, do wymownego głoszenia i aktywnego udziału w budowaniu Królestwa Bożego. Stawiliśmy więc czoła różnym aspektom naszej misji i dotarliśmy do sformułowania pewnych linii inspirujących i operatywnych dla całego Zgromadzenia, dotyczących znajomości świata w którym żyjemy, naszego charyzmatu misyjnego, głównych posług w sferze rodziny i powołań, życia wspólnotowego i struktur animacji i zarządzania.

3. Przyznajemy, że już jesteśmy włączeni w świat, który zmienia się nieustannie, przeżywa intensywny proces globalizacji, ukazuje niepokojącą skłonność do fundamentalizmu, popiera myśl świecką, umacnia społeczność laicką i jest zmuszony stawić czoła aktywizmowi. Jako misjonarze powinniśmy przeżywać ten moment historii jako sposobność i być ludźmi przygotowanymi, o dobrej formacji, która jest w stanie promować wartości Królestwa Bożego.
4. Wierzymy, że nasze misjonarskie “być” i “działać” winny zaczynać się od głębokiego doświadczenia spotkania z Bogiem, w świetle Świętej Rodziny. Wsparci i pobudzeni do działania przez to spotkanie jesteśmy wezwani, aby iść na granice religijne, geograficzne i społeczne, by dawać świadectwo, prowadzić dialog, służyć i głosić Królestwo Boże, objawione przez Jezusa w Jego słowach i w Jego działaniu, i powierzone Jego uczniom.
5. Czujemy, że nadszedł już moment, by wziąć na serio nasze główne zadania, tj.: duszpasterstwo rodzin i duszpasterstwo powołań. Rodziny, poza tym, że są adresatami naszego apostolatu, mogą stać się źródłem misyjnym i powołaniowym, bardzo ważnym w dzisiejszym Kościele i w świecie. Zachęteni przez O. Berthiera czujemy się wezwani, by odnowić metody duszpasterstwa powołań i by troszczyć się szczególnie o te powołania, które są dzisiaj zaniedbywane lub mogą się zagubić.

6. Jesteśmy świadomi słabości naszych wspólnot, ale wierzymy, że świadectwo braterstwa i poczucie rodzinności pozostanie na zawsze pierwszym i nieodzownym sposobem misjonowania. Dlatego trzeba uczynić z naszych wspólnot przestrzeń ludzkiej gościnności, bez zapominania o tym, że ich dynamizm pochodzi od wspólnego rozeznawania woli Bożej i od zaangażowania się we wspólną misję. Wciąż pozostaje wyzwaniem równowaga pomiędzy szacunkiem dla zainteresowań poszczególnych członków a wspólnotowym projektem, a także pomiędzy dowartościowaniem własnych korzeni kulturowych a kulturą współbraci.
7. Wydaje nam się, że odnowienie struktur zarządzania i animacji nie jest dla nas jedynie czymś koniecznym, ale że jest też i sprawą życiową. Aby wprowadzić w życie tę odnowę, koniecznym jest proces restrukturyzacji innowacyjnej i opartej na dialogu, która zdołałaby dostosować nasze struktury do konkretnej sytuacji Prowincji i Zgromadzenia. To uaktualnienie domaga się wzmocnienia zgromadzeniowości, giętkości granic prowincji i poszerzenia form partycypowania.

I. ZNAĆ I ZAMIESZKIWAĆ ŚWIAT

A/. Linie inspiracji

1. “W znakach czasu dostrzegamy wyzwanie dla naszego konkretnego misyjnego zadania” (K 2; DG 03). Aby zamieszkiwać świat taki, jaki jest dzisiaj, potrzebne są pewne postawy. Postęp nauki i technologii sytuują nas w epoce nieustannych zmian, które dotyczą wielu aspektów życia: ekonomii (dochód narodowy, giełda, finanse, wolny rynek), komunikacji (radio, TV, telefon, satelita, Internet...), transportu (autostrady, pojazdy, samoloty), migracji. Zauważa się zmiany także w życiu religijnym, jak rezygnacja Papieża Benedykta i wybór nowego Papieża, Franciszka, pochodzącego nie z Europy, ale z Ameryki Łacińskiej, oraz jego sposób posługiwania.
2. W tym świecie obserwujemy znaki czasów, znaki, które mają wiele aspektów pozytywnych i negatywnych. Wśród znaków pozytywnych: w rozwiniętym świecie poprawa kondycji zdrowotnej ludzi, żyje się dłużej i lepiej; pojawienie się społeczności świeckiej, która w Kościele przyjmuje bardziej istotną rolę; większa uwaga zwrócona na środowisko naturalne i jego ochrona. Na polu globalnym nawiązuje się relacje; wszyscy czują się być na tym samym poziomie i stosunek nie jest już z góry na dół (top-down); w świecie między-łączności nie ma już hierarchii, a tylko równy udział. Na tym polu odczuwa się bardziej

wymiar równości. Trzeba wykorzystać tę globalną zmianę.

3. Wśród znaków negatywnych: alarmującym jest rozłam pomiędzy bogatymi i biednymi, brak dialogu. Nasz świat staje się w ten sposób globalną wioską: granice narodowe, kulturowe, językowe znikają. Jako reakcja na to, ludzie tworzą małe grupy o ludzkim wymiarze. Niebezpieczeństwem jest fundamentalizm (powstają nowe granice). Inne znaki negatywne: indywidualizm, sekularyzacja, obojętność, utrata wartości etycznych (patrz AG 6, 23), itd.

B/. Linie działania

4. Potrzebna jest postawa otwartości, aby nie wpaść w autoreferencyjność, prowadzącą do błędnego koła, oczywiście nie tracąc własnej tożsamości.
5. Potrzebne są inne postawy: nie bać się świata, tzn. być otwartym i akceptować dobre rzeczy i posługiwać się nimi. Na przykład środki komunikacji.
6. Jednym ze świadectw, jakie mamy dać światu jest nasza komunia jako rodziny zakonnej, która winna wyrażać się w naszej zgromadzeniowości. Wyraża się ona w więzach charyzmatu i naszej duchowości MSF, wychodząc z getta, prowincjalizmu; stając się bliskimi dla tych, którzy są najdalej i którzy są wykluczeni, tak jak ubodzy, ukazując się realnie w radosnym wyrażaniu Ewangelii, która prowadzi nas, dziś i zawsze, do pełni życia (patrz K 2; DG 01).

7. Ubóstwo Świętej Rodziny i jej prostota życia jest dla nas przykładem życia i punktem odniesienia, kierującym nas do tych, którzy są daleko w każdym znaczeniu: chorzy, ubodzy, wykluczeni, uzależnieni, bezrobotni (patrz K 5; DG 011).
8. Wszystkie nasze inicjatywy zaczynają się od modlitwy przez wstawiennictwo Świętej Rodziny, a na modlitwie spotykamy się z potrzebującymi. Kultuwujemy w nas jako Zgromadzenie poczucie bycia zjednoczonymi, bliskimi pod opieką Świętej Rodziny, aby tworzyć w świecie jedną wielką rodzinę (patrz K 4; DG 010).
9. Świat wzywa nas, aby mieć bezpośredni kontakt (widzieć, słuchać, obserwować i interpretować) z rzeczywistością. Żyjemy blisko tych, którzy są daleko i ubogich, i staramy się stawać znakami żywymi Ewangelii (śluby zakonne i życie wspólnotowe). Po poznaniu świata, interpretujemy go (antropologicznie, społecznie, ekonomicznie, politycznie). Przez tę analizę prowadzimy refleksję nad naszym charyzmatem MSF, nad Pismem Świętym, nad tradycją Kościoła, aby móc wspólnie znaleźć kryteria i przyjąć odpowiedzialną postawę wobec rzeczywistości.
10. Korzystamy z globalizacji, aby ewangelizować wszystkich, przede wszystkim młodzież.
11. Promujemy postawę zgromadzeniowości i międzyzgromadzeniowości. I czynimy to od samego początku (nowicjat).

II. ODNOWIĆ EWANGELIZACJĘ I ZDYNAMIZOWAĆ MISJĘ

A/. Linie inspiracji

1. Jesteśmy przekonani, że choć Ewangelia Jezusa Chrystusa stanowi zawsze dobrą nowinę, która jest w stanie uwolnić *wszystkie ludzkie istnienia*, to jest ona *szczególnie dla 'ostatnich', 'którzy są daleko'*, tzn.: wszystkich ofiar niesprawiedliwych struktur społecznych.
2. Podkreślamy, że celem misji jest głoszenie, realizowanie i świętowanie Królestwa Bożego, *shalom* dla całego stworzenia, który jest łaską i inicjatywą Boga, ale zależy również i zawsze od inicjatyw wspólnot chrześcijańskich. Sam Jezus uczynił z Królestwa Bożego absolut swego życia: wszystko to, co powiedział i uczynił jest Królestwem Bożym. Świadectwo Królestwa jest więc pierwszą i niezastąpioną formą misji.
3. Czujemy się powołani i posłani, aby kontynuować misję Jezusa Chrystusa. Misja *ad gentes* jest aktywną obecnością chrześcijan, jak zakwas i sól, na granicach geograficznych i religijnych (tam, gdzie są ci, którzy jeszcze nie dotarli do wiary lub ją zagubili), na granice społeczne (gdzie życie jest zagrożone), i na granice kulturowe (świat badań) (patrz RMi 37). Jak uczy nas Papież Franciszek oznacza to iść na peryferie. W ten sposób, misja *ad gentes* staje się misją *cum gentibus*. I by

rozwinąć dobrze tę misję dzisiaj, potrzebujemy głębokiej wiary, świetlanej miłości i dobrej formacji teologicznej, społecznej i technicznej.

4. Wierzimy, że misja jest mandatem powierzonym wszystkim Kościołom i całemu Kościołowi, lecz dzisiaj laicy przyjmują rolę aktywną i szczególną. Jesteśmy więc wezwani do uwrażliwienia ich i do ofiarowania im warunków do jej właściwego wypełnienia.
5. Uważamy, że cały świat jest ziemią misyjną, w tym Europa, ale Kościoły, otwarte na współpracę, muszą poszukiwać metod właściwych dla ich sytuacji. Misja nie ma na celu niesienia Boga, ale ma ukazywać, że On jest już obecny wszędzie (dialog i inkulturacja).
6. Chcemy pamiętać, że O. Berthier naucza nas swoim życiem, że nawet jeśli osobiście nie wyjeżdżamy na misje zagraniczne, to winniśmy mieć misjonarskie serce i umysł.

B/. Linie działania

7. Mianować i sprawić, by działała w Zgromadzeniu i w Prowincjach Komisja ds. Misji, zobowiązana do projektowania, animowania, koordynowania i monitorowania życia i projektów misyjnych.
8. Rozwinąć szeroki i poważny program “nawrócenia misjonarskiego” w parafiach nam powierzonych, rozpoczynając od dokształcania proboszczów i wikariuszy.

9. Powołać do życia wspólnoty, najlepiej międzynarodowe, które będą znajdować się w sytuacjach granic społecznych, kulturowych i religijnych, tak w młodych Kościołach, jak i na terenach dawnego chrześcijaństwa.
10. Powołać do życia, w Prowincjach, centra studiów, formacji i animacji misyjnej, aby formować nowe pokolenia świeckich misjonarzy i wesprzeć ich misję w świecie i w Kościele.
11. Rozwinąć program podstawowy dla formacji misyjnej podczas okresu formacji początkowej, zgodnie z naszymi *Liniami Głównymi Formacji*.

III. DAĆ IMPULS DUSZPASTERSTWU RODZIN

A/. Linie inspiracji

1. W krótkim opisie rzeczywistości dzisiejszej rodziny zauważa się, że Prowincje w różnych regionach świata, towarzyszą przemianie warunków społecznych, ekonomicznych i duchowych rodzin.
2. Z jednej strony widzi się większe otwarcie i dyspozycyjność wielu rodzin w aktywnym uczestniczeniu w duszpasterstwie rodzin z naszymi współbraćmi.
3. Z drugiej, dobrze widoczne są zmiany negatywne: kryzys małżeństwa jako instytucji społecznej i kościelnej; kryzys wartości rodzinnych; rodziny rozbite przez emigrację i rozwody; promocja mentalności antyrodzinnej; negatywne konsekwencje globalizacji, sekularyzacja i relatywizm etyczny i moralny, ubóstwo, niestabilność społeczna, prawa cywilne, które dokonują zamachu na naturalne małżeństwo; nowe fenomeny społeczne, np. pary o tej samej płci lub grupy młodych, którzy żyją razem, osobliwości, które prezentowane są na równi z rodziną pojętą na sposób tradycyjny, tj. wg planu Bożego.
4. Ten Boży plan może być opisany jak następuje: rodzina jest wspólnotą życia i miłości opartej na małżeństwie między mężczyzną i kobietą (GS 48). Jest ona obrazem Boga, który w swym misterium nie jest samotnością,

lecz wspólnotą, rodziną. Nasze rodziny znajdują w komunii miłości Ojca, Syna i Ducha Świętego, ich początek, ich doskonały wzór, ich motywację i ich ostateczne przeznaczenie.

5. Jako MSF potrzebujemy jasnej koncepcji rodziny jako punktu odniesienia, aby móc następnie dobrze zdefiniować duszpasterstwo rodzin w kulturze kraju, w którym pracujemy.

B/. Linie działania

6. Rodzina jako taka jest bardzo szerokim polem, dlatego chcemy przede wszystkim wskazać jakie są priorytety, linie generalne, fundamentalne cechy duszpasterstwa rodzin MSF, a na drugim miejscu konkretnie wyliczyć możliwe propozycje duszpasterskie.

Linie generalne

7. Rodziny nie mogą być pojmowane jedynie jako adresaci naszego apostołatu, lecz winny być widziane jako nasi współpracownicy, dlatego są wspomagane w odkrywaniu i rozwijaniu ich powołania w Kościele i w świecie. Musimy dowartościować „Statut Przyjaciół MSF”.
8. Zarząd Generalny powinien by organizować regularne spotkanie dla prowincjalnych odpowiedzialnych za duszpasterstwo rodzin i powołań, niekoniecznie w Rzymie, przeciwnie, byłoby lepiej w jednej z prowincji.

9. Jesteśmy wezwani do towarzyszenia rodzinom na każdym etapie i w każdej okoliczności ich życia.
10. Chcemy ustawić duszpasterstwo rodzin MSF w perspektywie powołaniowej.
11. Metody duszpasterskie dostosowywane są do kultury kraju, gdzie pracują MSF.
12. Tak formacja początkowa, jak formacja stała muszą przewidywać elementy konkretne odnoszące się do duszpasterstwa rodzin.

Propozycje duszpasterskie

13. Na płaszczyźnie sakramentalnej (celebrować)

- ❖ Wykorzystać różne święta, aby nadać sens chrześcijański (dzień matki, ojca, dziecka).
- ❖ Obchodzić rocznice małżeństwa.
- ❖ Obchodzić tydzień rodziny.

14. Na płaszczyźnie formacji (formować)

- ❖ Organizować spotkania dla narzeczonych, nowożeńców i małżonków, aby przyjść im z pomocą.
- ❖ Stworzyć ekipę i przygotować specjalistów MSF.
- ❖ Kursy dla osób (świeckich), które interesują się duszpasterstwem rodzin (parafia, itd.).
- ❖ Kurs duszpasterstwa rodzin dla młodych kapłanów.
- ❖ Stały program w środkach komunikacji (radio, web, mass-media) na temat rodziny.
- ❖ Szkoła dla ojców rodziny.

15. Na poziomie towarzyszenia (towarzyszyć)

- ❖ Wykorzystać ruchy już istniejące w Kościele, aby towarzyszyć parom małżeńskim i rodzinom: Equipe Notre Damme, Marriage Encounter, itd.
- ❖ Organizować wakacje z rodzinami.
- ❖ Centrum pomocy dla rodzin.
- ❖ Stworzyć bazową wspólnotę rodzinną.
- ❖ Misje rodzinne.
- ❖ Towarzyszenie żyjącym w separacji i rozwiedzionym.
- ❖ Zwracać szczególną uwagę na przemoc w rodzinie przeciw kobietom, dzieciom i starszym.

IV. OŻYWIĆ DUSZPASTERSTWO POWOŁAŃ

A/. Linie inspiracji

1. Młodzi są przyszłością Kościoła i społeczeństwa, ale przyszłość buduje się zawsze na teraźniejszości. Młodzież dzisiejsza wygląda często na zagubioną, niepewną w związku z brakiem pracy, daleką na różne sposoby, ale ma pragnienie życia, miłości, piękna, sprawiedliwości, tego, co jest trwałe i duchowe. I młodzi są zawsze hojni, bardzo hojni! Ale chcą być brani na serio, a nie traktowani jak dzieci albo małeletni.
2. Ojciec Założyciel zaprasza nas, by bardziej przeżywać nasze życie jako obowiązek, jako służbę, odpowiedzialność za młodzież. Wybór "bycia Misjonarzami Świętej Rodziny" zakłada, że każdy bierze na siebie we własnym życiu takie zobowiązanie, ponieważ stanowi ono część naszej tożsamości. " Aby móc urzeczywistniać nasz misjonarski cel, apostołat powołań jest dla nas poważnym zadaniem" (K 3). Wielkim życzeniem Założyciela było towarzyszyć rozwojowi powołania każdego młodzieńca. Należy więc do nas pomagać młodzieży w ich wzroście.

B/. Linie działania

3. Wziąć pod uwagę "Linie ogólne duszpasterstwa powołań" zatwierdzone w Boliwii.
4. Towarzyszyć powołaniom spóźnionym i ocenić ponownie nasze stanowisko w tym względzie.

5. Duszpasterstwo ministrantów, scoutów i harcerzy.
6. Organizowanie pielgrzymek z młodzieżą.
7. Spotkania letnie młodzieży.
8. Spotkania z młodymi robotnikami.
9. Doświadczenie misyjne młodzieży w czasie wakacji.
10. Obozy powołaniowe.
11. Centra młodzieżowe.

V. PIELEGNOWAĆ ŻYCIE WSPÓLNOTOWE I ZGROMADZENIOWOŚĆ

A/. Linie inspiracji

1. Bóg objawił się osobie ludzkiej w formie całkowicie wspólnotowej, ponieważ Bóg jest wspólnotą. Bóg wcielił się, wybierając wspólnotę, którą jest Rodzina z Nazaretu. W Ewangelii Mateusza (Mt 9,35-38) Jezus nie żyje i nie wypełnia swojej misji sam jeden. Jezus wezwał i zgromadził wokół siebie wspólnotę braci i uczniów, poświęconych poszukiwaniu Królestwa Bożego i głoszeniu Ewangelii. Jezus ukształtował wokół siebie rodzinę.
2. My jako Misjonarze Świętej Rodziny chcemy ukształtować rodzinę synów Ojca Berthiera, żyjąc naszym charyzmatem we wspólnocie braterskiej, według wskazówek naszych Konstytucji: "Powołani przez Boga do uczestnictwa w posłannictwie Chrystusa łączymy się poprzez śluby w jedną wspólnotę zakonną, która znajduje się w drodze do Boga i jest poświęcona służbie Ewangelii. Poprzez życie w braterskiej wspólnocie tworzymy pewną formę chrześcijańskiej wspólnoty i dajemy świadectwo Ewangelii Chrystusa" (K 31).
3. Być Misjonarzem Świętej Rodziny dzisiaj oznacza żyć naszym powołaniem jako wspólnota uczniów i braci Jezusa Chrystusa. Dlatego życie wspólnotowe

i braterskie jest istotne dla życia zakonnego i misjonarskiego. Ponieważ Jezus wzywa nas, aby być z Nim i uczestniczyć w Jego życiu, w Jego intymności, która jest wspólnotowa, doświadczając jej dzień po dniu, pozostając z nim na Górze Tabor i czując się zaproszonymi przez Niego na Misje.

4. Życie wspólnotowe dzisiaj jest wielkim wyzwaniem wobec wielkiej podmiotowości, autonomii i indywidualizmu. Jak możemy budować wspólnotę, w której współbracia mogliby czuć się dowartościowani w misji i mogliby dać dla Zgromadzenia to, co mają najlepszego?
5. Dla dobrego przeżywania naszej konsekracji dla Królestwa nie ma innego sposobu jak ten, by przeżywać nasze powołanie z Jezusem w braterskiej wspólnocie, gdzie wspólnie poszukuje się woli Bożej: przyjmowanie się, gościnność i szacunek dla indywidualności każdego współbrata, dialog i dzielenie się życiem będą znakiem Królestwa, wyrazem fundamentalnym misji i świadectwem naśladowania Jezusa Chrystusa.
6. Dlatego przeżywać nasze życie wspólnotowe i apostołskie jako Misjonarze Świętej Rodziny dzisiaj oznacza być świadkami życia wspólnotowego wobec dzisiejszego świata.
7. Kościół uczy nas, że pierwszą formą misji zakonników jest dawanie świadectwa braterstwu (patrz Vita Consecrata 51,72).

8. Możemy powiedzieć tu z całą szczerością, że być zakonnikiem, misjonarzem Świętej Rodziny dzisiaj, to znaczy przeżywać nasze powołanie we wspólnocie (Domus i Unio Stationum, patrz K 92). Ojciec Berthier mówi, że dobrze jest przebywać z przyjaciółmi. Każdy współbrat ze wspólnoty jest moim towarzyszem misji.

B/. Linie działania

9. Musimy dać jasną wizję naszej wspólnoty i mieć w ten sposób poważne ukierunkowanie, aby przeżywać nasze doświadczenie wspólnoty.
10. Jako Misjonarze Świętej Rodziny musimy kultywować ducha zgromadzeniowości, będąc do dyspozycji w formowaniu wspólnot międzynarodowych i międzykulturowych.
11. Duszpasterstwo powołaniowe winno być przestrzenią rozeznawania dla życia wspólnotowego (DG 024, 048; K 27, 35). Życie wspólnotowe jest świadectwem, które sprzyja duszpasterstwu powołań.
12. Proces formacji (początkowej i ciągłej) winien być ukierunkowany na życie wspólnotowe nie tylko jako moment przejściowy, ale jako płodny i istotny element życia formowanych i współbraci.
13. Nie możemy nigdy pojmować życia wspólnotowego (dni skupienia, formacja ciągła, nasze modlitwy /jutrznia, nieszpory/, spotkania, itd.) jako coś wtórnego

w stosunku do działalności duszpasterskiej w parafiach lub do innych prac apostołskich.

14. Jesteśmy wezwani do budowania wspólnoty miłości i wzajemnego szacunku, ułatwiając nasze nawrócenie z "ja" na "my". Musimy podjąć wysiłek, by zwalczać rywalizację (konflikty) i sprzyjać wspieraniu misji.
15. Budować wspólnotę, w której będzie dojrzały dialog i współdzielenie życia, i czynić to badając własne życie, aby być chrześcijaninem i zakonnikiem, i by przeżywać powołanie MSF.
16. Przełożony domowy musi umieć być liderem wspólnoty, współbratem wśród współbraci, stając się bliźnim i dzieląc misję jako rodzina MSF. Wszyscy członkowie są współodpowiedzialni za formowanie życia wspólnotowego (patrz K 31).
17. Cechy charakterystyczne przełożonego domowego: wprawny w planowaniu wspólnotowym, potrafiący słuchać i rozmawiać, pełen mądrości, dojrzałości, oddany posłudze dla wspólnoty, musi mieć poczucie wspólnego dobra, być uznanym i zaakceptowanym przez wspólnotę, być gotowym do współpracy ze swoją radą.
18. Zarząd Generalny winien promować kursy dla przełożonych domowych.
19. Żeby móc przeżywać nasze życie wspólnotowe w poczuciu zgromadzeniowości, musimy poprawić

naszą komunikację pomiędzy generalatem i prowincjami, a także pomiędzy samymi prowincjami (informacje, listy, e-maile, zdjęcia, itd.). Musimy być uważni, aby współczesne media nie oddaliły nas od nas samych i nie stworzyły dystansu wobec tego, kto jest blisko nas.

20. Biorąc pod uwagę to, że duża część współbraci żyje we wspólnotach Unio Stationum, koniecznym jest przygotowanie projektów i programów życia wspólnotowego dla nich. Zarząd Prowincjalny niech czuwa nad ich realizacją.

21. Nasze życie wspólnotowe winno mieć następujące cechy:

- ❖ życie proste, przejrzyste (ekonomia wspólnoty), bez luksusu
- ❖ solidarność pomiędzy wspólnotami i z biednymi
- ❖ dialog i wzajemny szacunek (wspólnota miłosierna)
- ❖ duchowość eucharystyczna
- ❖ prorocka

VI. UAKUALNIĆ STRUKTURY ZARZĄDU

A/. Linie inspiracji

1. Wiemy, że struktury nie są celem samym w sobie i nie są niezienne. Aktualne struktury zarządu i animacji są odpowiedzią na apele uaktualnienia, skierowane do życia zakonnego przez Sobór Watykański II, i chcą służyć naszemu wspólnemu powołaniu i misji: być wspólnotą braci, zjednoczonych w Chrystusie na drodze do Boga i na służbie Ewangelii i misji Kościoła (patrz K 1; 31; 89).
2. XIII Kapituła Generalna Zgromadzenia Misjonarzy Świętej Rodziny, która wybrała jako temat “Być Misjonarzem Świętej Rodziny dzisiaj” dostrzegła epokę zmian, które przeżywamy i nowe sytuacje Prowincji MSF w dniu dzisiejszym. Dlatego proponowane są zmiany, ukierunkowane na aktualizację roli Zarządu Generalnego, na ukazanie możliwości restrukturyzacji Zgromadzenia i zreorganizowania Prowincji, by ostatecznie lepiej odpowiedzieć na potrzeby naszego czasu.

B/. Linie działania

Rola Zarządu Generalnego

3. Jak wiemy, rolą Zarządu Generalnego jest animowanie życia MSF i czuwanie na jego tożsamością. Aby to realizować Zarząd winien zajmować się życiem, duchowością, apostołatem Zgromadzenia i kłaść nacisk

na nasz specyficzny charyzmat: misje, powołania i rodzinę. Aby móc to realizować Zarząd Generalny poza obowiązkami opisanymi w naszych Konstytucjach i naszym Dyrektorium Generalnym, powinien:

- ❖ Jasno określić rolę Asystentów i ich kompetencje w samym Zarządzie, wobec Prowincji i wobec Regionów. Jako oficjałowie Zarządu Generalnego mogliby być mianowani inni MSF.
- ❖ Pomagać przekraczać “prowincjalizm” i nabywać “zgromadzeniowość”.
- ❖ Promować tożsamość MSF, stymulując studia wokół naszego specyficznego charyzmatu i wokół osoby i duchowości O. Berthiera.
- ❖ Podejmować decyzje w sytuacjach trudnych i krytycznych w Prowincjach (patrz K 171).
- ❖ Przenosić misjonarzy wg potrzeb Zgromadzenia, w koordynacji z Zarządami Prowincjalnymi.
- ❖ Mianować Komisje (lub sekretariaty) i określić ich rolę i ich kompetencje.

Komisje, które powinny być mianowane są następujące:

- Komisja ds. Formacji
- Komisja ds. Misji
- Komisja ds. Rodziny
- Komisja ds. Powołań
- inne komisje wg potrzeb
- ❖ Ponownie spróbować poprawić komunikację wewnątrz Zgromadzenia.

Restrukturyzacja

4. Świadomi, że struktury naszego Zgromadzenia wymagają restrukturyzacji, XIII Kapituła Generalna postanawia, co następuje:
- ❖ Zarząd Generalny mianuje odpowiednie Komisje (w przeciągu roku) złożone z przedstawicieli różnych zaangażowanych Prowincji, z jednego członka Zarządu Generalnego i jednej osoby, znającej prawo.
 - ❖ Należy ustalić jak najszybciej poszczególne etapy, które obejmą spotkania tych komisji, spotkania regionów i spotkania ze współbraćmi, aby przygotować konkretne propozycje i przedstawić je Radzie Zgromadzenia.
 - ❖ Zarząd Generalny z Komisją będzie musiał przestudiować hipotetyczne połączenie Prowincji MSF w Brazylii i Prowincji hiszpańskojęzycznych.

ZAKOŃCZENIE

1. Niniejszy Dokument zbiera i przedstawia **linie inspiracji i działania XIII Kapituły Generalnej**, dotyczące głównych kwestii, którym stawiono czoła. Proponuje on, w różnych aspektach naszego życia, perspektywy pogłębienia i działania. Celem jest wskazanie niektórych możliwości i dróg, aby być Misjonarzami Świętej Rodziny dzisiaj. Ponadto Zarząd Generalny, Prowincje, Wspólnoty i wszyscy współbracia są wezwani, by zapoznać się z tymi liniami, przeprowadzić refleksję i zgłębić je, dostosowując je do własnej sytuacji.
2. Chcemy ponownie zaproponować obraz z Mateusza 9, 35-38. Poruszony boskim współczuciem, *Jezus przemierzał wszystkie miasta i wioski, nauczając, głosząc ewangelię królestwa i uzdrawiając wszelkie choroby.* Całkowicie zanurzony w tej misji, Jezus nabywa świadomości, że misja jest większa, niż siły, którymi dysponuje. W tej sytuacji poleca uczniom, aby prosili Pana żniwa o robotników, których brakuje. W takiej mierze, w jakiej będziemy Misjonarzami Świętej Rodziny obecnego czasu, pochłonięci pasją dla Ewangelii i dla ludzi, będziemy mogli prosić i spodziewać się od Pana robotników, których Kościół i świat potrzebują. Jesteśmy rzeczywiście przekonani, że jeśli Pan powołał nas, byśmy byli MSF dzisiaj, to On uzdolni nas i da nam moc, abyśmy odpowiedzieli na dzisiejsze problemy. „Nie wyście mnie wybrali, ale Ja was wybrałem i przeznaczyłem was na to, abyście szli i owoc przynosili, i by owoc wasz trwał” (J 15,16).

Rzym, 20 października 2013
Światowy Dzień Misyjny

DODATEK – DECYZJE KAPITUŁY GENERALNEJ 2013

Wybór Przełożonego Generalnego

Przełożony Generalny – Ks. Edmund Jan Michalski MSF

Wybór Asystentów Generalnych

I. Asystent i Wikariusz Gen.– Ks. Agustinus Purnama

II. Asystent Generalny – Ks. Julio Cesar Werlang

III. Asystent Generalny – Ks. Patrice Ralaivao

IV. Asystent Generalny – Ks. Bogdan Mikutra

Pozostałe decyzje

1. Kapituła Generalna podjęła decyzję, na wyraźną prośbę Prowincji Szwajcarskiej, o zniesieniu Prowincji Misjonarzy Świętej Rodziny w Szwajcarii, zgodnie z przepisami Konstytucji nr 95.
2. Kapituła Generalna podjęła decyzję, że Zarząd Generalny, przy pomocy odpowiedniej komisji, w przeciągu dwóch lat, ustali sposoby wykonania decyzji Kapituły Generalnej o zniesieniu Prowincji Szwajcarskiej MSF, działając w łączności ze współbraćmi powyższej Prowincji.
3. Kapituła Generalna podjęła decyzję, że obecność Misjonarzy Świętej Rodziny w regionie naszego Założyciela, Ks. Jana Berthiera, zostanie utrzymana, a wspólnota San Jean de Bournay przejdzie w przeciągu roku pod odpowiedzialność Zarządu Generalnego.

4. Kapituła Generalna podjęła decyzję, po przeanalizowaniu sytuacji Prowincji Misjonarzy Świętej Rodziny we Francji, o zniesieniu tejże Prowincji zgodnie z przepisami Konstytucji nr 95.
5. Kapituła Generalna podjęła decyzję, że Zarząd Generalny, przy pomocy odpowiedniej komisji, w przeciągu dwóch lat, ustali sposoby wykonania decyzji podjętej przez Kapitułę Generalną o zniesieniu Prowincji MSF we Francji, działając w łączności ze współbraćmi powyższej Prowincji.
6. Kapituła Generalna podjęła decyzję o tymczasowym odsunięciu (na dwa lata) aktualnego Zarządu Prowincjalnego Prowincji Północnej-Brazylijskiej i mianowaniu komisarza, który w imieniu Zarządu Generalnego i w oparciu o decyzje podjęte przez Kapituły Prowincjalne wyżej wymienionej Prowincji, wprowadzi w życie odpowiednie rozwiązania już zadecydowane lub przedstawione.
7. Kapituła Generalna podjęła decyzję, że decyzja dotycząca Brazylii Północnej będzie musiała być wykonana w marcu 2014 r.
8. Kapituła Generalna podjęła decyzję o autoryzowaniu Rady Zgromadzenia do działania, wg linii zdefiniowanych przez Kapitułę Generalną w poszanowaniu Prawa Kanonicznego i naszych Konstytucji, mającego na celu zniesienie Prowincji, które staną się Wspólnotami bezpośrednio zależnymi

od Generalatu lub mającego na celu połączenie kilku Prowincji. Ta autoryzacja ważna jest aż do następnej Kapituły Generalnej.

9. Kapituła Generalna podjęła decyzję o stworzeniu Solidarnościowego Funduszu Zgromadzenia, ze zróżnicowanym wkładem wszystkich Prowincji, prowadzonego przez Zarząd Generalny, oddanego na usługi Prowincjom najbardziej potrzebującym, szczególnie na formację (początkową i ciągłą) i na misje. Regulamin ukonstytuowania, administrowania i używania tego Funduszu będzie zaproponowany później przez Zarząd Generalny, z pomocą odpowiedniej Komisji, i poddany pod dyskusję i zatwierdzenie Radzie Zgromadzenia w 2015 r.
 10. Kapituła Generalna zatwierdziła „Dokument końcowy XIII Kapituły Generalnej MSF, Rzym 2013”.
-

SPIS TREŚCI

List Przełożonego Generalnego	3
Dokument Końcowy XIII Kapituły Generalnej.....	5
Wprowadzenie	5
I. Znać i zamieszkiwać świat.....	8
II. Odnowić ewangelizację i zdynamizować misję.....	11
III. Dać impuls duszpasterstwu rodzin	14
IV. Ożywić duszpasterstwo powołań	18
V. Pielęgnować życie wspólnotowe i zgromadzeniowość.....	20
VI. Uaktualnić struktury zarządu.....	20
Zakończenie.....	28
Dodatek – Decyzje Kapituły Generalnej 2013.....	29